

کنفرانس دهم سازمان برگزار شد

اوایل اسفند ماه امسال دهمین کنفرانس سازمان ما برگزار شد. کمیته اجرائی اسنادی را برای این کنفرانس آماده کرده بود، که مطابق با اساسنامه سازمان، سه ماه پیش از برگزاری آن در اختیار تمامی رفقای عضو و کاندید عضو قرار گرفت تا شرکت کنندگان در این کنفرانس امکان بحث و بررسی بر روی این اسناد را داشته و با آمادگی بیشتری در این نشست حضور یابند. این اسناد شامل گزارش عملکرد تشکیلاتی و قطعنامه های تاکتیکی پیشنهادی کمیته اجرائی بود. این قطعنامه ها عبارت بودند از:

- قطعنامه در مورد اوضاع جهان سرمایه داری،
- قطعنامه در مورد چشم انداز اوضاع سیاسی در ایران و تاکتیک های ما،
- قطعنامه در مورد جنبش کارگری،
- قطعنامه در مورد برنامه عملی و مشخص ما برای الغای ستم، تبعیض و نابرابری ملی،
- قطعنامه در مورد سیاست عملی ما نسبت به جنبش زنان،

در همین رابطه و به منظور پیشبرد مباحث فوق، ۵ شماره بولتن داخلی ویژه مباحثات کنفرانس نیز انتشار یافت. در این بولتن ها رفقای سازمان فرصت یافتند که دیدگاهها و نظرات خود پیرامون قطعنامه های پیشنهادی کمیته اجرائی را بیان کرده و قطعنامه های پیشنهادی خود را مطرح نمایند. سرانجام پس از سپری شدن فرصت سه ماهه بحث های مقدماتی، کنفرانس دهم سازمان برگزار شد.

در ابتدا هیئت رئیسه انتخاب شد و کنفرانس کار خود را با اعلام یک دقیقه سکوت به پاس بزرگداشت جانبختگان سازمان و تمامی جانبختگان راه سوسیالیسم و آزادی آغاز نمود. سپس یکی از رفقای کمیته اجرائی ضمن خوش آمد گویی به حاضرین در اجلاس، ضوابط شرکت رفقا در کنفرانس و پایان کار کمیته اجرائی را اعلام نمود. در پی آن، ضوابط و مقررات حاکم بر اجلاس به عنوان آئین نامه به بحث گذاشته شد. این آئین نامه پس از یک دور بحث به تصویب رسید و این نشست کار خود را آغاز کرد. نخستین بحث کنفرانس بررسی "قطعنامه در مورد اوضاع جهان سرمایه داری" بود. این قطعنامه ابتدا برای نشست قرانت شد و در اولین دور بحث، سوالاتی پیرامون نکات ناروشن آن مطرح گردید. پس از توضیحات تکمیلی، تعدادی از رفقا پیرامون این قطعنامه سخنرانی کردند. در پی سه دور بحث، کلیت این قطعنامه با اکثریت مطلق آراء، به تصویب رسید (۹۴٪ موافق و ۶٪ ممتنع).

در ادامه نکات اصلاحی و تکمیلی از سوی شرکت کنندگان مطرح شد که انعکاس آنها در این قطعنامه به عهده تنظیم کنندگان نهانی این سند واگذار شد.

پس از تصویب قطعنامه مربوط به اوضاع جهان سرمایه داری، بحث و بررسی "قطعنامه در مورد چشم انداز اوضاع سیاسی در ایران و تاکتیک های ما" در دستور کار قرار گرفت. کلیت این قطعنامه هم پس از سه دور بحث به رای گیری گذاشته شد و با اکثریت مطلق آراء، به تصویب رسید (۹۱٪ موافق و ۹٪ ممتنع). نکات اصلاحی و تکمیلی در این قطعنامه عمدتاً حول چگونگی بحران اقتصادی رژیم و تبیین ما از "کابینه نظامی-امنیتی به رهبری احمدی نژاد" بود که در این مورد بحث و بررسی انجام گرفت.

در ادامه، قطعنامه مربوط به جنبش کارگری به بحث و بررسی گذاشته شد. در مورد این قطعنامه هم شرکت کنندگان در کنفرانس در چند دور بحث، پیشنهادات تکمیلی و اصلاحی خود را مطرح کردند. این قطعنامه با ۹۱٪ آراء موافق، ۳٪ مخالف و ۶٪ ممتنع تصویب شد.

قطعنامه بعدی که باید مورد بحث و بررسی شرکت کنندگان در کنفرانس قرار می گرفت مربوط به برنامه عملی و مشخص ما برای الغاء ستم، تبعیض و نابرابری ملی بود. بحث حول این مسئله که در واقع از کنفرانس نهم آغاز شده بود، در فاصله میان دو کنفرانس نهم و دهم در دستور کار تشکیلات قرار داشت. در این راستا چند جلسه بحث درونی از سوی کمیته اجرائی تدارک دیده شد که رفقای عضو و کاندید عضو در آن شرکت کردند. در ضمن صفحات بولتن داخلی ویژه کنفرانس دهم نیز شاهد درج مطالب مختلفی در این مورد بود. این قطعنامه با در نظر گرفتن تغییرات در اوضاع سیاسی جهان و تحولات سالهای اخیر، خواهان حذف مطالبه حق تعیین سرنوشت که زمانی به عنوان یک پرنسپ در بخش مطالبات فوری برنامه کمونیست ها جای داشت، بود. در همین رابطه قطعنامه ای هم از سوی یکی از رفقا به کنفرانس ارائه شد که ضمن مخالفت با قطعنامه پیشنهادی کمیته اجرائی، خواهان ابقاء بند مربوط به مطالبه حق تعیین سرنوشت با کمی اصلاح و اضافات نگارشی در برنامه سازمان بود. در ابتدا قطعنامه پیشنهادی کمیته اجرائی قرانت شد و دو نفر در مخالفت و دو نفر در موافقت با این قطعنامه صحبت کردند. سپس بحث حول این قطعنامه آغاز شد. پس از سه دور بحث، کلیت این قطعنامه به رای گذاشته شد و با اکثریت مطلق آراء به تصویب رسید.

(۶۴٪ رای موافق، ۱۸٪ رای مخالف و ۱۸٪ رای ممتنع)

پیش از آنکه قطعنامه دیگر به بحث و بررسی گذاشته شود، از سوی برخی رفقا تذکر داده شد که این قطعنامه نمی تواند در تقابل با قطعنامه تصویب شده، به رای گیری گذاشته شود. توضیح هم این بود که با قبول و یا رد قطعنامه پیشنهادی کمیته اجرائی، ما در واقع حذف و یا ابقاء این بند را در برنامه تعیین کردیم و حال نمی توانیم دوباره در مورد ابقاء این بند در برنامه رای گیری کنیم. به این دلیل بحث و تصمیم گیری در مورد قطعنامه دوم به رای کنفرانس گذاشته شد و اکثریت رفقا به کفایت بحث و عدم ضرورت بررسی قطعنامه دوم رای دادند. به این ترتیب بحث حول این قطعنامه از دستور کار کنفرانس خارج شد (۷۰٪ آراء موافق، ۹٪ مخالف و ۲۱٪ ممتنع).

قطعنامه بعدی که باید به رای گیری گذاشته می شد مربوط به سیاست عملی ما نسبت به جنبش زنان بود. در این زمینه دو قطعنامه

به کنفرانس ارائه شده بود. در ابتدا قطعنامه پیشنهادی کمیته اجرایی قرائت شد و حول آن سه دور بحث انجام گرفت. سپس قطعنامه پیشنهادی دیگری که از سوی دو رفیق به کنفرانس ارائه شده بود، قرائت شد و حاضرین در کنفرانس سوالاتی را مطرح کردند و رفقای تنظیم کننده این قطعنامه توضیحاتی در این زمینه دادند. ارزیابی هیئت رئیسه کنفرانس این بود که این دو قطعنامه در خطوط کلی تفاوت چندانی با یکدیگر نداشته و می توان این دو قطعنامه را باهم ترکیب کرد و قطعنامه واحدی تهیه نمود. پیشنهاد ایجاد کمیسیونی برای ادغام این دو قطعنامه نیز از سوی برخی از حاضرین به نشست ارائه شد و رای گیری در این مورد نشان داد که اکثریت مطلق رفقای حاضر در کنفرانس با این پیشنهاد موافق هستند. این کار به عهده یک کمیسیون ۴ نفره گذاشته شد. قطعنامه تهیه شده توسط کمیسیون، با ۹۴٪ آرای موافق، ۳٪ مخالف و ۳٪ ممتنع تصویب شد. علاوه بر این، رفقای تنظیم کننده این قطعنامه، قطعنامه دیگری تحت عنوان " قطعنامه در مورد برنامه عمل ما در مورد همجنس گرایی " و افزودن آن به برنامه سازمان، به کنفرانس ارائه کردند. در چند دور بحث، رفقای موافق و مخالف با این قطعنامه نظرات خود را به کنفرانس ارائه دادند. افزودن آن به برنامه سازمان رد شد و قرار شد به صورت قطعنامه‌ای در محکومیت سرکوب هم جنس گرایان انتشار یابد. این قطعنامه با اکثریت مطلق آراء به تصویب رسید (۹۴٪ موافق، ۶٪ ممتنع). تنظیم اصلاحات نگارشی و نکات توضیحی ارائه شده از سوی شرکت کنندگان کنفرانس به عهده کمیسیونی گذاشته شد که تنظیم قطعنامه مربوط به جنبش زنان را به عهده گرفته بود. قطعنامه دیگری نیز از سوی یکی از رفقا پیرامون شرایط عضویت در کمیته اجرایی سازمان به کنفرانس ارائه شده بود که پس از بحث های مخالف و موافق و پیش از رای گیری، از سوی رفیق پیشنهاد دهنده پس گرفته شد و به این ترتیب از دستور کار کنفرانس خارج شد.

پس از خاتمه بحث و تصمیم گیری حول قطعنامه های پیشنهادی، بحث حول شکل سازماندهی ما در دوره آتی مطرح شد. در این زمینه طرحی از سوی یکی از رفقا به تشکیلات ارائه شده بود که در سه دور بحث، از زوایای مختلف مورد بررسی قرار گرفت. سرانجام این طرح به رای گیری گذاشته شده و با اکثریت مطلق آراء به تصویب رسید (۶۷٪ آراء موافق، ۱۲٪ مخالف و ۲۱٪ ممتنع).

پس از این، نوبت به انتخاب رهبری آتی سازمان رسید. اجرای سرود انترناسیونال در میان مشت های گره کرده شرکت کنندگان، نقطه پایان دهمین کنفرانس سازمان بود.